

HVALA POŽEGI

Kuća do kuće uz cestu dugu,
selo do sela – sve napamet znam,
autobus plavi, ljudi i djeca
i nitko od nas tu nije sam.

Pred nama dolina, zelena i zlatna,
grad otvara srce nama svima,
svi smo mi njegovi i on je naš,
bilo vruće ljeto il' ledena zima.

Ulicama znanim mladih ljudi rijeka
– vodoskok prštavi osmijeha i riječi...
Ruka prijatelja, pogled pun ljubavi
– čarolija koja svaku tugu liječi.

... Nadom osnaženi ovamo smo došli
u prepunom autu jedne ljetne noći...
I gledajuć' opet osmijeh svoje djece
pomislismo: Nema toga što nećemo moći!

U selu kraj Dunava ostalo je djetinjstvo,
uspomene drage ukrasti nam ne mogu,
ali svoje danas, sutra, prekосуtra
gradit' ćemo ovdje, zahvaljujuć' Bogu.

Hvala Požegi za pružene ruke
i za svaki osmijeh njenih dobrih ljudi,
pjev ptica iz šume dok u snove tonem
i za svako jutro koje nadu budi.

Hvala Požegi za šaptave krošnje,
za zvona sa trga u sutone svježe,
za ledenu vodu koja žeđ nam gasi,
za vjeru u ljude koja srca veže.

Hvala Požegi otvorenog srca
što su naša djeca sad svoji na svom,
za svaki cvijet, za svaku riječ,
hvala Požegi za naš novi dom!

*Požega, lipanj 1996.
Irena Ivetić*